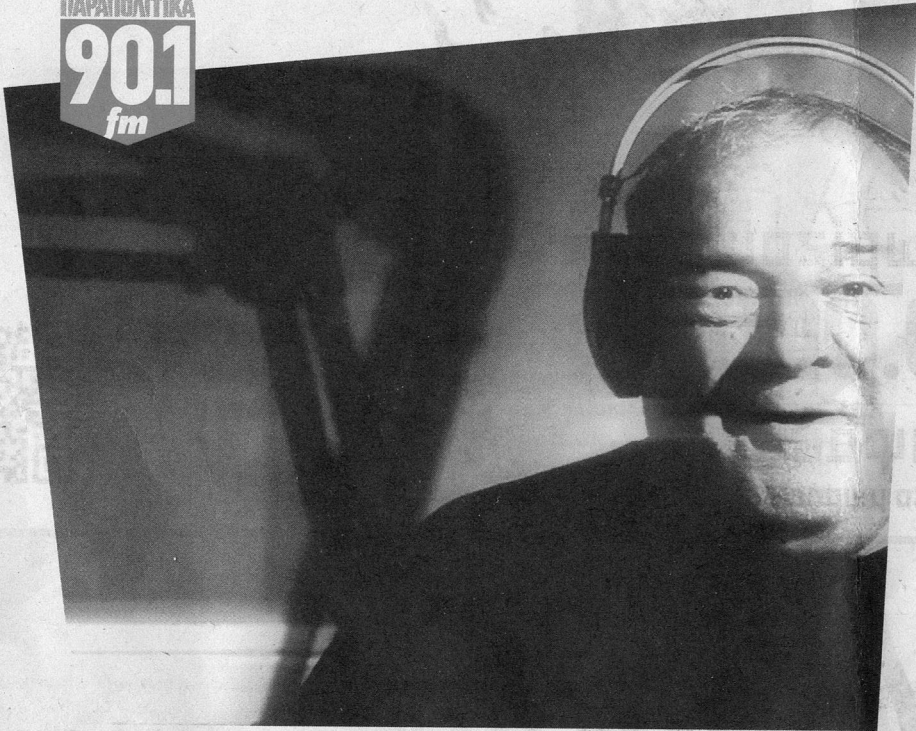

Γράφει ο ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΖΑΡΑΚΗΣ

ΠΑΡΑΠΟΛΙΤΙΚΑ
90.1
fm

Δικαιωματισμός- νεοφιλελευθερισμός, τέκνα της παγκοσμιοποίησης

Δικαιωματιστής: Ανοίγω το λεξικό του Μπαμπινιώτη, δεν τη βρίσκω. Ανοίγω το λεξικό του Δημοτράκου, με μουντζώνει (το Λεξικό). Δεν μπορεί, λέω. Πιθανόν να είναι μια λέξη ομηρική. Η ίσως μεσαιωνική (όταν η ελληνική, κατά τους εθνομηδενιστές, είχε πάψει να ομιλείται). Κάνω βουτιά στο Liddell & Scott, άνθρακες ο θησαυρός. Η λέξη «δικαιωματιστής» δεν είναι αποθησαυρισμένη πουθενά. Πόσω μάλλον η λέξη «δικαιωματίστρια».

Η λέξη δεν υπάρχει στα λεξικά, αλλά υπάρχει γύρω μας (μάλιστα, κατά μία έννοια μας πολιορκεί). Και είναι βέβαιο ότι, έστω με βαριά καρδιά, ο κ. Μπαμπινιώτης θα τη συμπεριλάβει στην επόμενη, εμπλουτισμένη έκδοση του λεξικού του.

Οι Liddell & Scott τη γλύτωσαν. Τι έννοια έχει προσλάβει στις ημέρες μας η λέξη «δικαιωματιστής»; Μια λέξη του σωλήνα, αλλά αυτό δεν είναι απαραίτητως κακό. Αλλωστε, πλήθος λέξεων της σημερινής καθομιλουμένης κοινής δημιουργήθηκαν στα γραφεία των φιλολόγων της πρώτης μετεπαναστατικής περιόδου. Όταν το νεαρό κράτος δημιούργησε τον εαυτό του.

Η λέξη «εφημερίδα», λόγου χάριν, αποδίδει την έννοια του journal ή του newspaper, ανατρέχοντας για να βρει τη διατύπωσή της στην «εφημερίδα» του Μεγαλέξαντρου, που ήταν απλώς η ημερήσια διαταγή που εξέδιδε το επιτελείο του.

Δικαιωματιστές, λοιπόν, σήμερα αυτοονομάσθηκαν και αυτοπροσδιορίζονται εκείνοι που ενδιαφέρονται και παλεύουν για δικαιώματα. Ποια δικαιώματα όμως; Όλα ή όσα επιλεκτικώς οι δικαιωματιστές προβάλλουν;

Την τελευταία δεκαετία του Ψυχρού Πολέμου η Δύση έριξε στη μάχη ένα

νέο ιδεολογικό όπλο, που αναδείχθηκε υπερόπλο: τα ανθρώπινα δικαιώματα. Η έννοια αυτή υπήρξε βεβαίως προγενέστερη, αλλά στην εποχή Θάτσερ και Ρίγκαν εστίασε περισσότερο στα ατομικά δικαιώματα και λιγότερο ή καθόλου στα συλλογικά.

Εως τότε, αγωνιστές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων εννοούνταν κυρίως όσοι (πρόσωπα, κόμματα, συνδικάτα) αγωνίζονταν για την αξιοπρέπεια (ακόμα και την απελευθέρωση) της εργασίας, εναντίον του ρατσισμού, κρατικού και κοινωνικού, εναντίον των υπολειμμάτων της αποικιοκρατίας και υπέρ του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα πολλών λαών.

Επί Ρίγκαν, τα ανθρώπινα δικαιώματα άρχισαν, κυρίως μέσω των ΜΜΕ, να μετατοπίζονται προς την κατεύθυνση της ελευθερίας του λόγου και του ατόμου, στα λεγόμενα ατομικά δικαιώματα. Βρίσκοντας εύφορο έδαφος στο γεγονός ότι στις χώρες του υπαρκτού σοσιαλισμού τα προσωπικά δικαιώματα υφίσταντο βάνουση μεταχείριση, η υπόθεση «ανθρώπινα δικαιώματα» θέριψε, πίεσε πολύ τη Σοβιετική Ένωση και τους δορυφόρους της και συνέβαλε στην πτώση του σοσιαλισμού, που σοσιαλισμός δεν ήταν πια.

Μετά την πτώση της Σοβιετικής Ένωσης και τη διεύρυνση της παγκοσμιοποίησης, τα «ανθρώπινα δικαιώματα» έγιναν εμβλήματα της κυρίαρχης ιδεολογίας, στην οποία σιγά-σιγά άρχισε να ενσωματώνεται και μεγάλο μέρος της Αριστεράς, δίνοντας έτσι στην κυρίαρχη ιδεολογία ολοκληρωτικά χαρακτηριστικά. Εκείνα της ομογενοποιημένης σκέψης. Κατά τη διαδικασία αυτή, τα «ανθρώπινα δικαιώματα» έγιναν μια έννοια κενή περιεχομένου.

Για ανθρώπινα δικαιώματα ομιλούσαν αυτοί που βομβάρδισαν τη Γιουγκοσλαβία τη δεκαετία του 1990, εισέ-

βαλαν στο Ιράκ τη δεκαετία του 2000, στη Λιβύη και τη Συρία τη δεκαετία του 2010. Για ανθρώπινα δικαιώματα μιλούσαν εκείνοι που ξέσκιζαν την εργασία, ανασκολοπίζαν τα ασφαλιστικά συστήματα, έκαναν «εξαγωγή δημοκρατίας» και υποστήριζαν φασιστικά κινήματα, όπως στην Ουκρανία, ή γενοκτονικές πολιτικές, όπως εκείνη του Ισραήλ εναντίον των Παλαιστινίων.

Το τραγικό είναι ότι αυτή τη ρητορική παρακολούθησε και εγκολπώθηκε η ενσωματωμένη Αριστερά. Έτσι, τα «ανθρώπινα δικαιώματα» έκαναν μια βόλτα (ή και κωλοτούμπα) από τα μείζονα στα ήσσονα. Άρχισε, δηλαδή, να έχει μικρότερη σημασία το δικαίωμα στην εργασία και μεγαλύτερη το δικαίωμα στον αυτοπροσδιορισμό ή άλλα ατομικά δικαιώματα (ή και προσωπικά, για τους πιο φαγμένους). Τα ανθρώπινα δικαιώματα, όλα, είναι ίσης αξίας και για τους αγωνιστές ισχύει το «και τούτο ποιείν κακείνο μη αφιέναι». Για τους δικαιωματιστές, όμως, μερικά ανθρώπινα δικαιώματα είναι πιο ίσα από τα άλλα. Με τέτοιου είδους δικαιωματισμό δεν είναι καθόλου παράξενο ότι οι δικαιωματιστές ετέθησαν υπό την αιγίδα του κράτους, είτε μέσω ΜΚΟ είτε με άλλους τρόπους, εναρμονισμένοι πλήρως με τις επιλογές τους. Με τις επιλογές που ανέχεται ή και προωθεί το κυρίαρχο σύστημα. Στη θέση των αγωνιστών παλαιότερα για το σύνολο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων καθιερώθηκαν οι δικαιωματιστές και η επιλεκτική σχέση τους με τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Τα ανθρώπινα δικαιώματα στη δυστοπία της τυραννίας των εταιρειών:

Προς τούτο η προσχώρηση των δικαιωματιστών από γενέσεώς τους στην ομογενοποιημένη σκέψη της παγκοσμιοποίησης ήταν αναπόδραστη, εκ των ων ουκ άνευ. Προς τούτο μετέρχονται όλη τη σημειολογία της κυρίαρχης προπαγάνδας, έννοιες που δεν καταλαβαίνουν (πατριωτισμός), κάνουν ότι καταλαβαίνουν (διεθνισμός) ή διαστρεβλώνουν (τα πάντα όλα). Πολιτική ορθότητα, πολυπολιτισμός, μεταμοντερνισμός είναι μερικά μόνον από τα υβρίδια αυτού του οργουελικού κόσμου.

Υπό αυτή την έννοια, πλείστοι όσοι δικαιωματιστές, πόσω μάλλον οι επί χρήμασι, βρίσκονται πολύ πιο δεξιά από τη Δεξιά, όχι μόνον διότι δεν αντιστρατεύονται τις επιλογές της, αλλά διότι κυρίως τις διαχειρίζονται. Κι όταν λέμε Δεξιά στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, εννοούμε και την ενσωματωμένη Αριστερά (με όλες τις αριστεριστικές ουρές που έχει δέσει στο άρμα της). Εννοούμε την Αριστερά που από την εποχή του Σρέντερ και του Μπλερ κάνει τη βρώμικη δουλειά καλύτερα από τη Δεξιά. Όταν, λόγου χάριν, μεγάλο μέρος των χρημάτων για τους πρόσφυγες πάει στις τσέπες των ΜΚΟ, γιατί οι ΜΚΟ να εναντιωθούν στις δυνάμεις που με τον πόλεμο «παράγουν» τους πρόσφυγες; Έτσι, οι δικαιωματιστές είναι «καλοί» για να διαχειρίζονται τα αποτελέσματα των προβλημάτων, αλλά όχι τις αιτίες τους. Βρείτε μου έναν δικαιωματιστή που να μη λείπει τον πατριωτισμό εθνικισμό, που να αγωνίζεται για το μεροκάματο, που να μην κατηγορεί τον λαό για λαϊκισμό, που να μην χρησιμοποιεί αφορισμούς του συρμού (λόγου χάριν «το παπαδαριό»). Βρείτε μου έναν που να καταλαβαίνει ότι η πολιτική στο Σκοπιανό δεν ήταν διεθνιστική. Βρείτε μου έναν και τότε όλα όσα έγραψα παραπάνω δεν έχουν κανένα νόημα...

Το τραγικό είναι ότι αυτή τη ρητορική παρακολούθησε και εγκολπώθηκε η ενσωματωμένη Αριστερά. Έτσι, τα «ανθρώπινα δικαιώματα» έκαναν μια βόλτα (ή και κωλοτούμπα) από τα μείζονα στα ήσσονα